

МОЛИМОСЯ ЗА ЗГОДУ, ЗАХИЩАЄМО СВОБОДУ ВІРОСПОВІДАННЯ

Усі релігійні організації України, включаючи і Українську Душевну спільноту, моляться за мир та згоду між людьми з початку агресивного громадянського протистояння між прибічниками та противниками владного режиму.

Глави УПЦ КП і УГКЦ у своїх молитвах за мир вважають за необхідне вказувати про відповідальність влади і особливо Президента України.

Українська Душевна спільнота, щоденно звертаючись до Бога з Молитвою за згоду в Україні ("Ідеаліст", № 40), не бере на себе місію визначати правих та винуватих, оскільки ми переконані, що це має бути предметом майбутньої згоди як загальнолюдського суспільного договору всіх українців.

Водночас ми традиційно стоїмо на позиціях захисту свободи віросповідання в Україні. 13 січня 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти висловив свою підтримку Українській Греко-Католицькій Церкві у конфлікті із Міністерством культури України у відкритому листі до Глави Української Греко-Католицької Церкви Святослава та Міністра культури України Л. Новохатька:

"Українська Душевна спільнота висловлює свою підтримку Українській Греко-Католицькій Церкві у конфлікті із Міністерством культури України, яке здійснює тиск на цю релігійну організацію з вимогами припинити духовну опіку віруючих, які зібралися на акціях протесту в центрі Києва.

Лукаві послання Міністерства культури України на суперечливі, застарілі та невідповідні міжнародним стандартам захисту прав людини норми пострадянського законодавства, які тлумачаться чиновниками таким чином, ніби релігійні організації повинні отримувати дозвіл держави на здійснення релігійних обрядів, є неприпустимим проявом бюрократичної тиранії, спрямованої на придушення суверенітету особистості релігійних організацій.

Українська Душевна спільнота засуджує втручання держави у діяльність релігійних організацій та спроби регулювання їх внутрішнього життя та їх спілкування з віруючими громадянами.

Напад чиновників міністерства на Українську Греко-Католицьку Церкву є не першою спробою узурпації державою влади над людськими душами. Чиновники з 2009 року відмовляються зареєструвати релігійний центр віруючих в найвищу цінність людини, богохульно не визнаючи встановлений Богом у Священному писанні порядок одноосібного заснування душевних спільнот нашої конфесії. В зв'язку з цим Українська Душевна спільнота заявляє, що найближчим часом нами буде здійснено релігійний обряд визначення добра і зла стосовно всієї політики державного регулювання релігійної діяльності з метою припинення абсурдних бюрократичних зазіхань на стандартизацію та уневічнення душевного життя людини. Жодна релігія, допоки вона вірна Богові, не підпорядкується державі.

Бог Вам у поміч".

17.01.2014 р. міністр Новохатько зустрівся з главою УГКЦ Святославом і запевнив, що Міністерство культури України не має на меті чинити тиск на УГКЦ в зв'язку з присутністю священнослужителів на Майдані Незалежності. Також стало відомо, що тиск на УГКЦ був ініційований Службою безпеки України. Під час вуличних боїв у центрі Києва 18 лютого 2014 р. молитовний намет УГКЦ на Майдані Незалежності було спалено бійцями міліцейського спецпідрозділу «Беркут», однак 20 лютого 2014 р. священники УГКЦ його відновили.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 3 (41)

23.02.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.
Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

ISSN 2305-5510

0 4 1 1 4 >

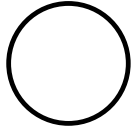

9 772305 551006

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

ВІРНІСТЬ БАНДЕРІВЦІВ УГКЦ ВИЗНАНО ДОБРОМ, ПУБЛІЦИСТИКУ ІВАНИШИНА ВИЗНАНО НЕВИЗНАЧЕНОЮ

ВИЗНАЧЕННЯ

ВІДПОВІДНО ДО СЛОВА БОЖОГО

№ 25/2013

7 лютого 2014 року Хранитель віри Української Душевної спільноти Ю. Шеляженко, розглянувши матеріали процесу визначення добра і зла стосовно публікацій П. Іванишина «Свято еротичного долара», «Проблема влади», «Від "стада виборців" до народу», «У межах і за межами колоніалізму» на сайті «Українська правда», «Свобода і базові типи суспільних світоглядів», «Перспектива національного ордену», «Осмилення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаера: герменевтичні паралелі» на сайті «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова» –

ВСТАНОВИВ:

Рішенням Хранителя віри від 14 лютого 2013 року почато даний процес визначення добра і зла. Визначено коло учасників процесу: Петро Іванишин, секретар Науково-ідеологічного центру імені Дмитра Донцова; редакція сайту «Українська правда». Запропоновано учасникам процесу до 24 лютого 2013 року надати свої доводи по суті процесу, зокрема, пояснити, чи вважають вони за необхідне протиставляти націоналістичну традицію іншим традиціям або розвивати націоналістичну традицію через її узгодження з іншими традиціями, зокрема, традицією особистої людської віри в себе (вірності собі у саморозвитку, творчого володіння своїм улюбленим всесвітом, подолання своїх та чужих недосконалостей, що поневолюють людину).

Доводів по суті процесу учасниками процесу не надавалося. Про відмову від участі у процесі учасники процесу не заявляли.

Ініціюючи даний процес (Код. 7), Хранитель віри виходив із наступних міркувань.

Метою душевної спільноти є досконалість (Священне писання, розділ Організація, текст Регламент душевної спільноти, 1.2).

Відповідно до традиції Української Душевної спільноти, що ґрунтується на слові Божому, досягнення досконалості неможливе без подолання гріхів гордині та індивідофобії. Богословський аналіз зазначених гріхів неодноразово давався у рішеннях Хранителя віри та публікаціях у релігійному бюлетені «Ідеаліст» і може бути підсумований таким чином.

Гріхом гордині є протиставлення свого чужому. Гріх гордині заважає узгодженню традицій, знаходженню в усіх традиціях єдиної істини: вірності собі, всеохопності світогляду та поборення усіх своїх і чужих недосконалостей, які заважають розвитку традиції. Гріх гордині суперечить Божим настановам: не твори собі ворога (Священне писання, розділ Оповідання, текст Любов, 15); хто принижує себе і людей, творить зло (Священне писання, розділ Одкровення, текст Символ віри, 21).

Релігійний
бюлетень
№ 3 (41)
23.02.2014

Гріхом індивідофобії є страх перед самотністю та одинаками, панічне небажання залишитися наодинці з собою та зі світом. Гріх індивідофобії заважає людям вірити в себе і, розуміючи, що розумний задум однієї людини є першопричиною усіх удосконалень буття, силою віри підкріплювати власну добру волю та особисто дієво творити добро, сприяти творенню добра добрими думками, словами та ділами. Гріх індивідофобії суперечить Божим настановам: людина як самоцінна автономна душа належить собі на засадах доброї волі, моральності, солідарності, мудрості і має мислити себе окремою спільнотою, що не заважає людині брати участь в інших спільнотах (Священне писання, розділ Організація, текст Декларація суверенітету особистості), а також мислити себе всесвітом (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 9); кожна людина може без посередників звертатись до Бога подумки і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення (Священне писання, розділ Обряд, текст Ритуали священного обряду, 1); вір в себе і твори добро, володій собою (Священне писання, розділ Осмилення, текст Діалог, 64).

Виходячи з викладеного, публікації П. Іванишина «Свято еротичного долара», «Проблема влади», «Від "стада виборців" до народу», «У межах і за межами колоніалізму» на сайті «Українська правда», «Свобода і базові типи суспільних світоглядів», «Перспектива національного ордену», «Осмилення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаера: герменевтичні паралелі» на сайті «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова» викликають сумнів у їх досконалості.

У публікації «Свято еротичного долара» автор протиставляє свої традиції любові до Творця, вірності церкві та батьківщині чужим для автора західним традиціям підприємливості та лібералізму, зневажливо називає «святим банального заробітку, святим мамони, святим еротичного долара» свято поціновувачів романтичної любові – день Святого Валентина, традиція відзначення якого прослідковується від давньоримських луперкалій і традиційно узгоджена як з християнством (зокрема, в англійській церкві, протестантських церквах, до 1969 р. в римо-католицькій церкві), так і з численними світськими традиціями сучасності; висловлює побоювання щодо сімейного та приватно-особистого егоїзму. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Проблема влади» автор протиставляє свою традицію національно-державницького мислення чужій для автора традиції соціально-демократичного мислення, ігноруючи подібність зазначених традицій та закликаючи до здобуття і втримання влади в Україні політичною елітою однодумців, при тому, що політичну еліту однодумців, яка вже здобула і втримує владу в Україні, автор звинувачує у численних гріхах, справедливо закидаючи їй саме елітарність, незрозумілість для народу та протиставленість інтересам народу, і унікає очевидного питання, як запобігти поширенню згаданих ним чужих гріхів у своєму середовищі. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріху гордині.

У публікації «Від "стада виборців" до народу» автор, посилаючись на очевидні несправедливості виборчого процесу та низьку явку виборців, висловлює гнів та розчарування стосовно «виборів без вибору» і без будь-якої раціональної критики, одними цими почуттями намагається підкріпити протиставлення своєї традиції «наступального націоналізму» політичної партії ВО «Свобода» чужим для автора політичним традиціям із зневажливим описом їх інституцій: «антиукраїнська Партія регіонів»; «безідейно-космополітичний "Фронт змін"»; «українські реваншисти (КПУ)»; окрім того, автор засвідчує страх перед світоглядним самовизначенням людини, стверджуючи, що «"я" мусить бути національне». Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «У межах і за межами колоніалізму» автор протиставляє свою традицію бачення революційної ситуації в Україні, спричиненої нехтуванням патріотично-державницькими, національними інтересами чужій для автора традиції збереження та удосконалення існуючої української державності, мультикультурної демократії, громадянського суспільства та прав людини, зневажливо та ірраціонально стверджує про внутрішню окупацію України антиукраїнським олігархічним криміналітетом нібито за сприяння «ліберастичних інтелектуалів», «демократично-ліберальних активістів», що утвердили «неоколоніальну космополітичну доктрину», «щоб відтворити в Україні не національну державу українців, а псевдodemократичну неоколонію»; явно побоюється захисту прав людини, перебільшуючи його роль в політичному процесі державотворення та висловлюючи ворожість до правозахисного лібералізму. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Свобода і базові типи суспільних світоглядів» автор протиставляє свій «націоналістичний світогляд» чужим для нього типам «імперського світогляду», серед яких він називає гуманізм, анархізм, лібералізм, демократизм, соціалізм, комунізм, псевдо-традиціоналізм; висловлює ірраціональні, нічим не обґрунтовані побоювання, що, нібито, поза націоналістичною традицією людина є рабом своєї гордині й егоїзму. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Перспектива національного ордену» автор протиставляє свою традицію самоорганізації на зразок ордену на засадах віри, непомилності й виключності, елітарності чужій для нього традиції партійної самоорганізації на засадах знання, компромісу, масовості, хоча й визнає їх сумісність, допускаючи створення партії, підпорядкованої ордену; висловлює ворожнечу і страх перед самостійністю людини як власника всіх ідей, стверджуючи, що людина має служити ідеї, а не ідея людині, заперечуючи благословенне Богом узгодження ідей їх власниками-людьми. Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

У публікації «Осмилення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаера: герменевтичні паралелі» автор протиставляє свою традицію національно-пропагандистського літературного процесу «вісниківців» (Донцов, Маланюк та ін. автори «Літературно-наукового вісника», що видавався у Львові під редактуванням Д. Донцова у 1922—1932 рр.) чужій для нього традиції «модерної західної літератури», яка мало пропагандує велич традиції і забагато змальовує злочинні відхилення, що Донцов зневажливо трактував як приноровлення до вульгарного смаку голоти; висловлює побоювання щодо самостійності митця, стверджуючи, що справжній митець підпорядковується «волі великої культури». Таким чином, у цій публікації вбачаються ознаки гріхів гордині та індивідофобії.

Послідовно розвиваючи процес визначення добра і зла на підставі вказаних вище міркувань та обставин, встановлених рішенням Хранителя віри від 14 лютого 2013 року, у подальшому Хранитель віри встановив наступне.

Петро Іванишин є сином Василя Іванишина, нині покійного засновника та провідника душевної спільноти «Тризуб» імені Степана Бандери, що позиціонується як дієва всеукраїнська націоналістична організація з орденським типом мислення і чину, яка в умовах повної ідейної дезорієнтації суспільства взялася за продовження незавершеної справи української нації – довершення української національної революції для здобуття Української Соборної Самостійної Держави. У книзі хранителя віри (Головного Командира) даної душевної спільноти Д. Яроша вказується на те, що Науково-ідеологічний центр ім. Д.Донцова створений

побратимами «Тризуба» і є ідеологічною референтурою об'єднаного націоналістичного руху. З викладеного вбачається, що «Тризуб» та Науково-ідеологічний центр ім. Д.Донцова є симфонічними продовжувачами спільної традиції, мають спільний суверенітет особистості та складають одну душевну спільноту.

Прагнучи до досконалості, Українська Душевна спільнота долає гріх неуважності (Симв. 26) і внаслідок тривалого спілкування з Богом на підставі значущого для даного процесу одкровення бере до уваги той факт, що з системного аналізу одкровенень душевної спільноти Іванишина-Яроша вбачається справедливим твердження даної душевної спільноти, що її метою є пробудження войовничого християнського (козацького) духу в Україні.

Водночас слід критично сприймати міфологеми даної душевної спільноти про те, ніби вона є ідеалістичною та керується християнським принципом вищості духовного над тілним. Ідеалізм є творенням, матеріалізм – боротьбою (Священне писання, розділ Осмилення, текст Креативний ідеалізм, 7, 8). Як бойовий орден, душевна спільнота Іванишина-Яроша є суто матеріалістичною душевною спільнотою, яка ставить у своїй діяльності завдання досягнення досконалості шляхом боротьби проти зла, пошуку та знищення ворогів.

В зв'язку з цим не слід оцінювати публіцистику ідеологів цієї душевної спільноти з наших ідеалістичних позицій, вимагаючи від неї формальної безгрішності. Матеріалістичні душевні спільноти, самовдосконалюючись способом заперечення заперечення (що симетрично відповідає нашому закону розвитку через ідеалізацію ідеального, згаданому в Священному писанні, Креативний ідеалізм, 13), агресивно творять на підставі власних недосконалих відчуттів і так само агресивно заперечують у загальнолюдському прагненні до досконалості свої власні фантазії, стверджуючи свої справжні цінності через боротьбу проти своїх ворогів, через схвальне мовчання та непоборювання щодо друзів, через утримання від агресії щодо табуйованих об'єктів та феноменів, ситуативні прояви вірності власній глибоко прихованій ідеалістичній традиції.

Оскільки будь-яка матеріалістична ідеологія, в тому числі чинна ідеологія душевної спільноти Іванишина-Яроша, ґрунтується на запереченні ідей та ствердженні почуттів, найбільш правильним підходом є первинна оцінка подібної ідеології як богохульної за формою та невизначеної за змістом, оскільки сказано в Священному писанні: буття є чистий аркуш (Досконалий початок, 3). Бог пропонує нам в Священному писанні володіти собою, долаючи зло, в т.ч. формального богохульства, у спосіб відмежування свідомості від зла (Діалог, 66). Але у разі виявлення, що богохульна за формою матеріалістична ідеологія за змістом являє собою вірність добрій релігійній традиції, вона може бути визнана добром як прояв вірності традиції, вірності собі, послідовності.

Аналізуючи зміст творів Д. Яроша, Хранитель віри дійшов висновку, що після відкидання численних суто матеріалістичних заперечень заперечень основою творчого світогляду душевної спільноти Іванишина-Яроша вбачається вірність Українській Греко-Католицькій Церкві, яка у традиції Української Душевної спільноти вважається доброю релігійною організацією.

Так, загально визнані вороги УГКЦ, ворожі до УГКЦ псевдо-релігійні утворення («секта Догнала», тощо) є ворогами душевної спільноти Іванишина-Яроша. Декларується лицарський орденський устрій, що наслідує традиційні зразки священного воїнства. Висловлюються амбіції пропонувати УГКЦ кандидатів у священники. Серед настанов своїм учасникам душевної спільноти, воїнам-лицарям, ідеологи даної душевної спільноти особливо наголошують на необхідності виконання своїх обов'язків перед церквою, сповіді, причастя, тощо, в деталях орієнтуючись саме на обрядовість греко-католиків.

Віруючі в найвищу цінність людини не є християнами, але Бог дарував нам Священне писання, в

якому сказано: Християнство досконале, бо вчить мудрій любові (Діалог, 12). Ми враховуємо, що на відміну від мудрої любові може бути і грішна любов, причому гріхи часто є зворотним боком досконалості. Так, у нашому Священному писанні, тексті Любов, 2-9, 15 сказано, яким життєвим шляхом веде людей любов і де треба зупинитися, щоб залишитись в царині добра і не дати злу поглинути власну душу й тіло: «Любиш своє, не озираючись на чуже. Чим більше любиш, тим більше маєш. Що не можна любити, вважаєш перешкодою. Долаєш перешкоди, а їх все більше. І приходить страх, ніби є чиясь зла воля, що нищить любов. І приходить ненависть: йдеш в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові. Тоді згадай: заборонено боятись невідомого; так каже священне писання. Почуй слово Боже, і прийде мудрість»; «Не твори собі ворога».

Попередній аналіз діяльності душевної спільноти Іванишина-Яроша показує, що в цілому ця спільнота скоріше не творить собі ворогів, а дає відсіч ворогам України та християнства греко-католицького обряду, що слід оцінити як добро. Безумно гордовита і агресивна риторика цієї душевної спільноти з метою принизити лібералів, гомосексуалістів, наслідувачів традицій, давніших за християнство (луперкалії), письменників-постмодерністів Андруховича, Жадана та Карпу, за попередніми даними, не проявляється у війовничих діях і призначена передусім для внутрішнього використання, підбору вірних і дотримання дисципліни всередині душевної спільноти. Тим більше, Українська Душевна спільнота також критично ставиться до модних проявів споживацтва, сенситивного позитивізму, хоч ніколи б не дозволила собі впасти у гріх агресії та оголошувати власними ворогами письменників-постмодерністів чи інших прибічників досить природних, і все одно грішних різновидів матеріалізму.

У Священному писанні сказано, що Бог не воює і не гнівається, у Бога не може бути ворогів, це людські справи, хоч в людських справах іноді й може проявлятися добра воля Бога (Діалог, 36). Приписування власної війни і власного гніву Богові, безумовно, є проявом матеріалістичного безбожництва душевної спільноти Іванишина-Яроша. Однак при цьому своє безбожництво дана душевна спільнота парадоксально заперечує власним прагненням ритуально, обрядово бути вірною Богові та здійснювати волю Бога. Викладене вказує на те, що матеріалізм цієї душевної спільноти є епізодичним, а не гордовитим, що прояви власної гордині вона прагне долати, а це є добро.

На те, що душевна спільнота Іванишина-Яроша прагне долати власний гріх гордині, вказують і неодноразові посилання Яроша на слова С. Бандери про ставлення українських націоналістів до представників інших націй: «До тих неукраїнців, котрі розуміють прагнення українців вибороти свою національну державу, прихильно до цього ставляться і допомагають у боротьбі – прихильне; до тих, котрі займають нейтральну позицію, але не перешкоджають нашій боротьбі – нейтральне; лише до тих, хто заперечує право українців бути державною нацією і протидіє нам – вороже».

Також душевна спільнота Іванишина-Яроша прагне долати власний гріх індивідофобії, оскільки пропагує «акцент» ідеолога українського націоналізму Дмитра Донцова щодо культу одиниці й активної меншості замість маси і пасивної більшості. Водночас не можна не оцінювати скептично протиставлення меншості одиниць-героїв решті людства, оскільки героїзм завжди суб'єктивний, відтак, звеличення власних героїв у спосіб приниження, оцінки як «пасивних» інших людей, які можуть бути героями за іншими мірками, є всього лише гріхом гордині суб'єкта вибору своїх героїв. Тобто, в цьому матеріалісти душевної спільноти Іванишина-Яроша долають гріх індивідофобії через гріх гордині, борються гріхом проти гріха, що є звичною практикою серед матеріалістів і в даному випадку цілком терпимою, оскільки гріх гордині в даній душевній спільноті стримується загальними принципами вірності

християнській церкві, яка проповідує смирення, що виразилося і у вимогах жертвності як засадничого одкровення душевної спільноти Іванишина-Яроша.

Українська Душевна спільнота оцінює як добро утвердження суверенітету особистості одушевлення Українського народу, оволодіння народом душевною спільнотою Іванишина-Яроша, прагнення творити Українську Соборну Самостійну Державу, оскільки сказано в Священному писанні, в Декларації суверенітету особистості, 6: Я розглядаю будь-яке об'єднання (спільноту) людей за будь-якою ознакою як спільний ресурс, що належить всім людям, які входять до цього об'єднання; коли кажуть, що я належу до об'єднання, це означає, що об'єднання належить мені тою мірою, якою я беру в ньому участь.

Українська Душевна спільнота оцінює як зло гріх суто матеріалістичної зневаги душевної спільноти Іванишина-Яроша до ідеалістів з ініціативної групи «1 грудня» у межах одного (християнського) віровчення, оскільки «обвинувачення» у «лібералізмі», «недалекоглядності» і «безперспективності» на адресу цієї ініціативної групи відбивають недисципліноване і несвідоме прагнення відкинути для виправдання власного неконтрольованого потягу бути войовничими людинолюбські цінності безумовно доброї «Української хартії вільної людини», стверженої цією групою, яка раніше вже заслужила схвалення Української Душевної спільноти як провідник вічної традиції віри в найвищу цінність людини у межах християнської традиції.

Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним. Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен не визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо трансформації феномена у добро. (Священне писання, розділ Обряд, текст Кодекс визначення добра і зла, 1, 4).

Заради утвердження добра, відповідно до волі Божої Хранитель віри

ВИЗНАЧИВ:

Вірність Українській Греко-Католицькій Церкві українських націоналістичних організацій «ВО «Тризуб» ім. С. Бандери» та «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова», які складають душевну спільноту Іванишина-Яроша – це добро.

Публікації П. Іванишина «Свято еротичного долара», «Проблема влади», «Від "стада виборців" до народу», «У межах і за межами колоніалізму» на сайті «Українська правда», «Свобода і базові типи суспільних світоглядів», «Перспектива національного ордену», «Осмилення мистецтва у вісниківців та Ганса Зедльмаера: герменевтичні паралелі» на сайті «Науково-ідеологічний центр імені Дмитра Донцова» – слід визнати невизначеними.

З метою розвитку добра у своїй діяльності душевній спільноті Іванишина-Яроша не рекомендується протиставляти націоналістичну традицію іншим традиціям, поки вірні таким традиціям душі не протиставляють себе українському націоналізмові, і не рекомендується критикувати ініціативу «1 грудня» «за лібералізм», а також рекомендується розвивати націоналістичну традицію через її узгодження з іншими традиціями, зокрема, прийняти всією душею ствержену ініціативною групою «1 грудня» «Українську хартію вільної людини» та традицію особистої людської віри в себе (вірності собі у саморозвитку, творчого володіння своїм улюбленим всесвітом, подолання своїх та чужих недосконалостей, що поневолюють людину).

Це рішення може бути переглянуте у разі виявлення нових обставин.
Хранитель віри Ю. Шеляженко